

Z P R A V O D A J

*pro Bohdaneč a okolí - Třebětín, Vickovice, Bělou, Tasice, Kotoučov,
Novou Louku, Dvorecko, Prostřední Ves, Řeplice, Šlechtín, Dědice, Michalovice,
Hostkovice, Hlohov a další místa kolem nás...*

vydává – Bc. Anna Holubová

Srpen 2022

letní

43. číslo

neprodejně duchovní časopis Bohdanče a okolí

12. ročník

S A Č A N Y – kostel svatého Jana Křtitele

Kamenný vrch

Je nenápadný,
léta pod ním lidé chodí
mnozí celý život
a neobjeví ho.

Na něm se rozhlížím krajem
zmámen a plný úžasu,
jakou krásu v sobě tají
kraj i vrch samý.

Na něm se mohu procházet
mezi poduškovými koberci
kakostu krvavého.

Na něm v pozoru vzpřímen
vstavač vojenský,
jedna z našich přírodních orchidejí
na jejichž přehlídku
jezdíváme až do Bílých Karpat.

Pod ním v údolí ve vsi
tvrzovitý kostelík.

Na něm víc vidím dovnitř
člověče, kdo jsi?...

(František Trtílek: Kraj, ve kterém žiji)

Zamyšlení nad Božím slovem

Neustále procvičuj svou víru

„Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.“ Zjevení 2:29

Nestačí jen poslouchat kázání, musíš se snažit slyšet, co ti Bůh do tvé situace říká. Můžeš slyšet něco zcela jiného než člověk, který sedí vedle tebe.

Proč? Protože Bůh činí zvěst pro tebe osobní. Bible je nazývána „živým Slovem“ (viz Židům 4:12), protože některá slova Písma ti náhle ožívají a zapouštějí v tobě kořeny. Někdy uslyšíš něco, co nikdo jiný neslyší. Možná ti dokonce unikne několik bodů kázání, a přesto přijdeš domů s odpovědí, kterou jsi potřeboval.

Pavel řekl: „Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova“ (Římanům 10:17). Když můžeš říct: „Ano, tomu rozumím,“ víra, která přichází ze slyšení, v tobě koná své zvláštní dílo. Než Izraelci vytáhli do boje, radili se proroci s Bohem, aby se ujistili, že je vede. To proto, že Bůh ctí víru jen tehdy, když je založena na tom, co zaslíbil. To znamená, že máš bojovat za to, co ti Bůh zaslíbil! Pamatuj si, že nemůžeš říkat, že tě Bůh zklamal, jestliže ti to předem neslíbil. Také by ses neměl rozčilovat, když tě tvé pomýlené touhy dovedly k tomu, abys sáhl po něčem, co zaslíbil někomu jinému. Naši předci zpívali: „Každé zaslíbení v knize je mé, každá kapitola, každý verš, každý řádek,“ a to je pravda, protože Bůh nás miluje všechny stejně.

Jsou však specifická zaslíbení, která chce naplnit ve tvém životě, protože tvé povolání je jiné než povolání druhých. Proto musíš vždy hledat objasnění a potvrzení u něj.

Petr Kučera, Petrova stránka pro všechny křesťany

Náš Zpravodaj...✍

Milí čtenáři, v tomto čísle je pro vás připraveno množství informací a článků o nedalekých Sačanech, s kostelíkem svatého Jana Křtitele, v malebném koutě Vysočiny. Fotky a obrázky v časopise jsou rovněž ze Sačan. V rubrice rozhovor jsem si povídala s panem starostou Josefem Borovským, který vede, jako neuvolněný starosta, to znamená, že starostování dělá ve volném čase po práci, Obecní úřad v Kozlově, kam Sačany spadají. Pan starosta mi také poskytl mnoho informací a podkladů, bylo příjemné si popovídat a z rozhovoru bylo patrné, jak má svoji Obec a přilehlé vesnice, rád. Další texty a fotky mi poslala jak hospodářka Obecního úřadu v Kozlově, paní Šiborová, tak paní Sklenářová. Věřím, že vám tyto články opět rozšíří informace o našem blízkém okolí. A proč píšeme už delší dobu o jiných místech a ne Bohdanči – protože Bohdaneč už jsme vyčerpali a tak nás zajímá dění kolem nás. ☺ Hezké počtení! A.H.

MINISERIÁL o kostelích, kaplích, kapličkách, křížkách a význačných místech v našem okolí:

SAČANY kostel svatého Jana Křtitele

První zmínky o kostele jsou z roku 1280. Vladyka Zbraslav ze Sačan postoupil roku 1307 kostel řádovému domu Cyriaků – křižovníků s červenou hvězdou. Řád byl v Čechách založený roku 1286 a přebýval v Praze, v kostele svatého Kříže Většího. Tento řád si dosazoval do kostelů své faráře. V roce 1350 je kostel uváděn v seznamu farních kostelů v děkanátu štěpánovském. Roku 1391 se zde uvádí jako farář bratr řádu svatého Augustina, Mauricius, který odtud odešel do Žiželic nad Cidlinou. Osada Sačany a celé okolí se hlásila k husitství a roku 1421 byla vypálena Zikmundovým vojskem, poté byl kostel dlouho neopravovaný. Jeho obnovení lze datovat podle starého zvonu do roku 1465. Obnovena byla i fara. V roce 1535 je v kupní smlouvě při prodeji Vrbky uváděn jako „podací kostel v Sačanech“. Pak

v roce 1628, při dalším odhadu, je uváděn ještě s farou. V obnoveném kostele se až do roku 1624 podávalo podobojí. Hodně obyvatel Sychrova, Vrbky a okolí bylo vyznáním podobojí od husitství. V roce 1651 se kostel stává filiálním k děkanskému kostelu v Ledči nad Sázavou. Na konci třicetileté války byla fara zničena a zanikla natrvalo. Při soupisu kostelního inventáře v roce 1677, se v kostelním jmění nalézal mimo jiné i starý, malovaný misál. Ten byl prodán učitelem a kostelníkem, Václavem Kourimským do číhošťského kostela a jeho další osud neznáme.

Kostel je stavbou jednoduší obdélník s pravouhlým presbytářem a věží v západním průčelí. Ta byla ke kostelu přistavěna v roce 1753. Do té doby to byla spíše velká kaple. V této podobě se kostel zachoval dodnes. Strop kostela je plochý, krytý dřevěnými trámy. Oltář je raně barokní, ze 17. století. Je zde umístěna dřevořezba – křest Božího Spasitele a po stranách dřevořezba svatého Václava a svatého Jana Nepomuckého, uprostřed se sochou svatého Jana Křtitele. Menza je zděná. Postranní oltáře mají také zděnou menzu. Dnes jsou zde sochy Božského srdce Páně a Neposkvrněného srdce Panny Marie. U oblouku stála jednoduchá kazatelna bez ozdob. Dnes je zde obětní stůl. Současné lavice zhotovil pan Laudát z Vickovic v roce 2012. Sedes, ambon a obětní stůl, zhotovil pan Ziskal, z Děkanovic, v roce 2009. Kostel byl několikrát opravován a přestavován. V kostele bylo několik zvonů, do roku 1849 dva zvony, větší, 600 kilogramů těžký, s reliéfem Matky Boží s andělem a menší, vážící 200 kilogramů,

5.

zasvěcený svatému Václavovi. Oba zvony byly ve výše jmenovaném kostele odcizeny. Nový zvon byl pořízen až v roce 1854. Byl těžký 200 kilogramů a zasvěcen byl svatému Janu Křtiteli. Byl odlit jihlavským zvonářem Josefem Hilzerem. Na zvonu je nápis: „ Já hlas volajícího na poušti...“ Ten byl odebrán v roce 1916 pro válečné účely. Poslední zvon, který je v kostele dodnes, zasvěcený sv. Hubertovi, váží 50 kg

a kostelu ho věnoval pan Kačerovský z Vrbky z vděčnosti za uzdravení. V roce 2022 bylo zavedeno elektrické zvonění zvonu.

Varhany jsou jednomanuálové, byly převezeny z kostela v Číhošti. Byly vyrobené roku 1858 varhanářem Josefem Gertnerem z Prahy. Opraveny byly v roce 1899 od bratrů Paštiků z Čestína. Generální oprava varhan proběhla v roce 2015 varhanářem panem Nožinou z Prahy.

Kolem kostela se od jeho založení rozkládá hřbitov, kde se pohřbívá dodnes.

Pohřbívání jsou zde lidé z okolních osad – Sačany, Sychrov, Vrbka, Souboř, Kozlov a Leština. Další rozsáhlé úpravy byly v letech 2005 – 2008. V červnu roku 2005 zde byla sloužena slavnostní mše svatá, při které byl kostel znovu vysvěcen. Sačanský kostelík stojí v malebné krajině. Bohoslužby zde slouží ledečský farář, většinou ve středu v podvečer, v letních měsících a podle ohlášek. Pout' je zde 24.6.

(podle knihy Františka Plevy, Vzhůru ke hvězdám a materiálů Mgr. Jany Sklenářové)

Sáčany

Jeden kilometr západně, od vesnice Vrbka se nachází osada Sačany s gotickým kostelem. Dříve byla ves zničena za husitských válek vojsky císaře Zikmunda. Nedaleko osady, uprostřed polí, byl postaven kostelík sv. Jana Křtitele v Sačanech. Obklopen je hřbitovem. Působí romantickým dojmem. Původně gotický, přestavěn do dnešní podoby ve 20. století. Jednolodní obdélníkový s pravoúhlým presbytářem a věží v západním průčelí. První zmínka o kostele je z roku 1397.

Osada Sačany byla vypálena vojskem krále Zikmunda v roce 1421. Po husitských válkách byl obnoven pouze kostel s farou a hřbitovem. Věž kostela byla přistavěna až v roce 1753. Je na ní dnes zvon zasvěcený svatému Hubertovi, patronovi lovu a lesa. Váží 50 kg a zhotovil ho zvonář R. Manoušek v roce 1948.

Osada Sačany znovu vznikla postavením obytného stavení v roce 1768, ke kterému se pomalu přidaly další. Sačany dnes spadají pod Obec Kozlov. *A.H.*

ROZHOVOR...

..... s neuvolněným starostou obce Kozlov, Vrbky a Sačan,
panem Josefem Borovským:

Pane starosto, můžete nám, prosím, říct něco o sobě?

Jmenuji se Josef Borovský, bydlím v obci Kozlov, v rodinném domku, který jsme si s manželkou před 30lety postavili na zahradě, u jejích rodičů a je mi 61 let, jsem zaměstnán u zdravotnické záchranné služby kraje Vysočina jako řidič a pracuji převážně na středisku v Ledči nad Sázavou. Jsem ženatý, mám dva dospělé syny, jeden žije s námi v rodinném domku

v Kozlově a druhý v nedaleké Ledči nad Sázavou, ženatý jsem už 38 let. Kromě hlavního zaměstnání mám ještě dost vedlejších aktivit, jsem starostou obce, okrskovým starostou pro hasiče na Ledečsku, v domácím sboru pracuji jako jednatel, okrajově jsem i v mysliveckém sdružení a také trochu rybařím a rád si se starýma pánama, jak si říkáme, přes zimu zahraju i hokej, tak dvakrát do týdne a dvakrát za zimu rád vyrazím do hor na lyže.

Kolik máte sourozenců, co dělají, co vaše rodiče, děti, můžete nám říct něco o nich?

Mám, dva sourozence obě jsou ženy, jedna je již ve starobním důchodu, ale stále pracuje, nezhálí a druhá v invalidním důchodu na té se „vyřádilo“ několik zákeřných nemocí, vztah máme jako rodina dobrý, jedna sestra žije u nás v Kozlově, kde si postavila rodinný domek se svým manželem a druhá sestra žije v nedaleké Vrbce, v našem rodném domku také se svým manželem a společně s naší matkou, která v letošním roce oslavila 85 narozeniny, otec mi zemřel před více jak 30 lety.

Máte nějakou hezkou vzpomínku na dětství?

Na dětství vzpomínám rád, prožíval jsem ho v obci Vrbka se spoustou kamarádů, prvních pět let základní školy jsme odchodili přímo ve Vrbce, kde nás učili dojíždějící učitelé z Ledče, bylo to dětství jiné než prožívá dnešní mládež, museli jsme doma pomáhat s veškerou prací od pasení krávy až po sbírání vajec od slepic sušení sena a podobně, neměli jsme doma zpočátku ani televizi o internetu a počítači ani nemluvě, vystačili jsme si v létě s kolem a mičudou a v zimě se zamrzlým rybníkem na návsi a vždy nějakou tu lotrovinu jsme také stačili podniknout, někdy to byla stará stodola jindy stoh slámy pokaždé jsme něco vymysleli a potoky ty jsme měli zmapované v širokém okolí.

Čím jste chtěl být jako malý?

Jako malý jsem chtěl být cestářem vždyť otec i děda byli známí cestáři v širokém okolí a tento sen se mi i splnil, po absolvování základní vojenské služby, jsem odpracoval deset zim, sice jako brigádník řidič posypového auta, ale chodil jsem tam rád, měl jsem tam spoustu známých ještě z dob, kdy jsem se s otcem, jako malý kluk chodíval vozit.

Jste vedený ve víře od dětství, nebo jste konvertita?

Vedený k víře jsem byl od dětství, pravidelně jsem docházel na náboženství a v neděli do Sačan na mši.

Jak dlouho pracujete jako záchranář a co Vás k tomu přivedlo?

Jako záchranář pracuji již více jak 27 let a co mě k tomu přivedlo? Rád pomáhám ostatním, vždyť starostování je také pomoc spoluobčanům a hasičina, v desateru hasiče se píše bližnímu ku pomoci

Co máte na té práci rád a co ne, případně obecně v našem zdravotnictví?

Ve zdravotnictví se mi líbí a je to vidět jak jde věda dopředu a co dnes všechno naši páni doktoři dovedou a co se mi nelíbí, měli jsme, jeden z nejlepších systému ve zdravotnictví dalo by se říci na světě a podařilo se nám ho zničit, mám na mysli dostupnost k lékaři z našich obcí, vždyť někteří to máme k lékaři 40 kilometrů a zkuste si v noci sehnat zubaře očaře ORL a podobně je to věc nadlidská a co potom mají dělat staří lidé já osobně je lituji, ale všichni nemůžeme přeci bydlet ve velkých městech

Jste také starostou, jak dlouho, co vás těší, co netěší, co byste případně rád změnil?

Jak už jsem se zmínil, jsem také starostou v obci Kozlov, pod kterou spadají obce Olešná, Leština, Vrbka a Sychrov. Jsem, neuvolněný starosta a dělám to ve svém volném čase a tuto funkci už zastávám 32 let to je 8 volebních období, letos ke konci září máme komunální volby a tak bych rád tuto káru i s tím nelehkým břemenem rád někomu předal. Na této funkci mě těší, když je zájem občanů o společné dílo a to se potom podaří, vybudovali jsme toho myslím v našich obcích hodně, ale také je toho ještě hodně před námi. Nechci se zde chválit je to výsledek všech zastupitelů a potažmo i spoluobčanů, pokud tyto tři spolky spolu nebudou táhnout za jeden provaz, těžko se bude něco dařit. Co bych rád změnil – to by byla větší aktivita

od některých občanů, jsou občané, kteří mi volají, píší a vzkazují, co se jim líbí nebo co je třeba udělat a na druhou stranu jsou občané kteří, jak se říká, se vezou.

Jaké je složení vaší obce a jaký mají Vaši spoluobčané zájem se starat o své místo, jak spolupracují?

Co se týče složení, v našich obcích je to různé, jsou, lidé kterým záleží na vzhledu našich obcí, a jsou lidé kterým je všechno jedno, v minulosti mi bylo i vyčítáno že jsem dost nakloněn chalupářům a já na to říkal, koukni se k pražákovi na dvůr, jak má uklizeno a koukni se na svůj dvůr, kde ti co vypadlo z ruky tam to leží a myslím, že dost spoluobčanů si to vzalo k srdci a ti co nepořádek nevidí těm nic nevysvětlíte.

Co se Vám konkrétně, případně se spoluobčany podařilo? Na co jste hrdý?

Co se nám podařilo a na co jsem hrdý, to je vybudování obecního vodovodu pro naše obce a plynofikace našich obcí i když dnes zrovna plyn není nejvyhledávanější ale, kdo ví, co bude dál. Daří se nám docela dobře shánět dotace na různé opravy rybníků, komunikací, dětské hřiště, opravy kapliček, hřbitova a podobně.

Co na vaši práci a aktivity říká vaše manželka, rodina?

Manželka je k mým aktivitám velmi tolerantní a rodina také, vědí, že už asi jiný nebudu, ono trávit většinu večerů po schůzích nebo na nočních službách není pro rodinu nic krásného, ale tak nějak jsme si zvykli a já se snažím jim to vynahradit v době mého volna.

Co vám dělá největší radost a největší starost při pohledu na vaši obec a na farnost, případně církev?

Nejprve co mi dělá starost, je to, že se u nás žádný nežene do funkce starosty a jde mi také o to, aby se i nadále udržovali církevní památky alespoň jako doposud a jak já říkám naši předci to dokázali postavit a bez jakékoliv mechanizace a my máme problém to udržovat a co mi dělá radost, dokázali jsme převzít obce Vrbku a Sychrov pod obec Kozlov i když hodně kritiků nám nevěřilo a hlavně se o ně postarat a to včetně sačanského kostela a jeho okolí

Co teď čtete?

Nejsem žádný velký čtenář, přes léto vůbec žádný nezbyvá mi na to čas, ráno vstávám po páté hodině, kolem šesté jdu na úřad pozdravit zaměstnance a rozdat práci, potom do zaměstnání, ze kterého přicházím v osm večer potom zahrada a drobné hospodářství a domů přicházím kolem desáté hodiny, pokud mám přes den volno, jsem na úřadě a večer noční nebo nějaká schůze případně i jednání s občany.

Jak odpočíváte?

Odpočívát, se dá říci, nedokážu, musím stále něco dělat vždyť kolem našeho domu ještě co dělat aby se nám tam líbilo, máme s manželkou kamarády, se kterými

několikrát do roka vyrazíme na prodloužený víkend někam do hor na nějakou tu túru a to je tak všechno.

Máte nějaké své oblíbené místo, kam rád jezdíte?

Ano jsou to hory ať České, tak Slovenské a to v létě i v zimě na lyže.

Co vám v poslední době udělalo radost?

Raduji se z každé maličkosti, která se podaří ať doma tak i v našich obcích.

Co vás naopak moc nepotěšilo?

Netěší mě lidé, kteří na všechno kašlou a je jim jedno co se v naší obci děje, mám rád společnost a rozčiluje mě přebujelá administrativa a přitom nám naše vlády pořád jenom slibují, jak bude lépe, a úředníci nám narůstají valem.

Který příběh z Písma máte nejraději?

Nedokážu odpovědět, ale rád si něco vyslechnu

Které verše z Písma máte nejraději?

Dtto

Co byste chtěl vzkázat spoluobčanům?

Všem bych chtěl popřát hlavně hodně zdraví a pohody, v této nelehké době!

Je něco co byste nám rád sdělil a my jsme se na to nezeptali?

Myslím, že jsem vám toho sdělil mnoho jak o sobě tak o našich obcích.

Těšíte se do nebe?

To bych rád, ale o tom nebudu určitě já rozhodovat a tak mi nezbyvá než se těšit.

Děkujeme! A přejeme hodně zdraví a ať se daří Vám i Vaši občanům! ☺

Na cestu

Kdo mnoho cestoval, mnoho poznal.

Kdo má mnoho zkušeností, bude mluvit rozumně.

**Kdo nic nezakusil, málo ví, ale kdo hodně cestoval,
oplývá chytrostí.**

**Mnoho jsem viděl, když jsem byl na cestách,
porozuměl jsem víc, než umím povědět.**

**Kdo se bojí Hospodina, nebude mít strach a nebude se chvět,
vždyť Hospodin je jeho nadějí.**

**Blaze duši toho, kdo se bojí Hospodina,
vždyť koho by se přidržel, o koho opřel?**

Oči Hospodinovy hledí na ty, kteří ho milují.

**On je jejich mocnou záštitou a silnou oporou, skrýší před úpalem
a poledním žářem, ochranou před úrazem a pomocí v pádu.**

**Hospodin pozvedá duši, rozjasňuje oči,
dává zdraví, život i požehnání.**

Sir 34,9-11.14-17

R.D. Martin Sklenář

o autorovi náboženství pro dospělé:

P. R. D. Martin Sklenář, se narodil v roce 1983, jako sedmé, předposlední dítě ve věřící rodině. Od dětství se podílel, především jako ministrant, na farním životě u kostela sv. Ludmily v Praze, na Vinohradech. Studoval šestileté Všeobecné gymnázium v Praze - Čakovících, které v roce 2003 úspěšně zakončil maturitní zkouškou. Během školních let navštěvoval výběrový dětský pěvecký sbor Rolnička.

Po střední škole nastoupil na rok do Teologického konviktu v Olomouci. Poté byl šest let v semináři a při tom studoval tři roky teologii na KTF UK v Praze a tři roky na Lateránské univerzitě v Římě. Vysokoškolské studium zakončil v červnu roku 2010. Od 1. července 2010 byl ustanoven jako samostatný pastorační asistent ve farnosti Kolín. Jáhenské svěcení přijal v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha 11. září 2010 z rukou otce biskupa Karla Herbsta. Od té doby byl ustanoven ve farnosti Kolín jako jáhen. Kněžské svěcení přijal 25. června 2011 v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha z rukou otce kardinála Dominika Duky a od 1. července 2011 byl ustanoven jako farní vikář ve farnosti Vlašim a jako administrátor excurrendo ve farnosti Veliš. Od 1. července 2013 byl ustanoven jako farní vikář ve farnosti Kolín, v současnosti působí v Českém Brodě.

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ PRO DOSPĚLÉ

Tématem jsou Dějiny spásy. Cílem těchto hodin je podat ucelený pohled na křesťanský život. Jednotlivá témata tedy nebudou probírána do hloubky (to může být cílem příštích let), ale budou jen „nastřelena“, představena v kontextu křesťanského života, v kontextu dějin spásy.

Každá hodina je zakončena seznamem otázek a odpovědí, které mají sloužit k snadnějšímu učení a zapamatování si, základních vědomostí. Ke studiu je vhodné použít Bibli. Náboženství pro dospělé připravil R.D. Martin Sklenář, s jehož souhlasem ho zveřejňujeme.

22. hodina – Hřích, svátost smíření a svátost nemocných

Minulou hodinu jsme se bavili o svátosti křtu. V kontextu dějin spásy, kterým se věnujeme tento rok, vnímáme křest jako obrácení od směřování ke smrti a vydání se opět zpět k Bohu. Člověk je ale po prvním hříchu zraněným člověkem. A přestože při křtu dochází ke smytí dědičné viny, přesto v člověku zůstává žádostivost, tedy určitá náklonnost ke hříchu.

V prvním hříchu došlo k narušení vztahu člověka k Bohu. Člověk uvěřil, že Bůh je zlý, že je někým, kdo ho chce okrádat o jeho štěstí. Přestože v Ježíšově smrti dochází k nápravě tohoto rozhodnutí člověka, člověk je zasažen zkušeností prvního hříchu a má i nadále sklon k tomu, aby jednal znovu podle „naučeného“ schématu.

Každý hřích je tedy určitým pokračováním v rozhodnutí se prvních lidí. U každého hříchu každého člověka můžeme vidět ty samé prvky jako u prvních lidí v rajské zahradě. Člověk si stále znovu a znovu nechává namluvit, že Bůh je zlý a že mu chce brát jeho štěstí. Stále znovu věří

v to, že když bude sám sobě bohem, když si bude rozhodovat, co je dobré a zlé, že právě tehdy dosáhne svého štěstí.

Právě v tom spočívá hřích. V tom, že člověk odmítá uskutečňovat Boží plán spásy a že se rozhoduje sám, podle svého, jak dosáhnout svého štěstí. Takové rozhodnutí je ale vždy rozhodnutím se proti Bohu, a tak i proti životu, rozhodnutím se pro smrt.

Definice hřichu

Hřích se řecky řekne „hamartia“, což znamená „minout cíl“. Už toto vyjadřuje něco o podstatě hřichu. Hřích je minutí našeho cíle, kterým by měl být, a snad i je, Bůh.

Rozlišujeme dvě základní roviny hřichu podle jeho závažnosti. „lehký“ hřích a „těžký“ (smrtný) hřích. Závažnost hřichu závisí na tom, jak velký odklon od Boha do života člověka přináší.

„Lehký“ hřích

Definice „lehkého“ hřichu je následující: **Hřích je vědomé a dobrovolné překročení Božího zákona.**

Tato definice říká, že hřích je jednáním, které je proti Božímu zákonu. Toto jednání musí být vykonáno vědomě (tedy je zde předpoklad, že vím, že je to špatné – odtud tvrzení, že nevědomost hřichu nečiní) a dobrovolně (tedy to, že nejsem k takovému jednání nikým nucen).

V této definici je ale hřích vymezen negativně. Je zde představen jako jednání, ve kterém dělám něco špatně. U takové definice bychom se mohli domnívat, že je nejlepší nic nevědět, nevědět, co je hřích, a tak se vyhnout tomu, abych hřešil. U této definice se ale ztrácí pozitivní význam lidského života. Bůh nás nestvořil proto, abychom nehřešili, ale proto, abychom byli šťastní¹.

Cílem našeho úsilí by tedy nemělo být jen prosté „nehřešit“, ale ve svém životě bychom měli usilovat o naplnění svého života, o své štěstí. Neznalost, která by bránila našemu hřichu, by ale zároveň znamenala neznalost toho, jak uskutečňovat svůj život².

Hřích je tedy nejen urážkou Boha, ale také vždy nepochopitelným útokem proti svému vlastnímu štěstí.

Pokud bychom omezili hřích jen na onu definici, pak takovéto pojetí hřichu s sebou přináší několik „problémů“:

- hřích se pro nás stane jen nějakým konkrétním skutkem, nějakou položkou. Do středu není staven vztah, ale skutek. Cílem života se pak stává „bezhříšnost“, tedy nedělat špatné skutky.
- problematické je také dělení na „lehký“ a těžký (smrtný) hřích. Žádný hřích totiž není něčím „lehkým“. Každý hřích je rozhodným vyjádřením „NE“ Bohu.
- takovéto pojetí také omezuje zlo a hřích jen na něco, co jsem neměl udělat a neuvědomuji si, že skutek vyjadřuje něco hlubšího³.

¹ Zde můžeme navázat na evangelia prvních dvou nedělí postních. První neděle postní hovoří v evangeliu o Ježíšově pokušení na poušti, druhá neděle postní o Ježíšově proměnění. Především v Lukášově evangeliu dochází k Ježíšovu proměnění v kontextu jeho směřování do Jeruzaléma. Ježíš není oslaven, když řekne „ne“ ďáblu (při překonání pokušení, při nezhřešení), ale tehdy, když řekne „ano“ Bohu a jeho plánu spásy (když se vydá směrem k Jeruzalému). Svého oslavení, své spásy nedosáhneme tehdy, když řekneme „ne“ ďáblu (budeme usilovat o svou bezhříšnost), ale když řekneme „ano“ Bohu – budeme se aktivně a konkrétně nasazovat pro jeho plán spásy.

² Když Bůh zakázal jíst ze stromu poznání dobrého a zlého, obsahoval tento příkaz také výzvu k tomu, aby člověk směle jedl ze všech ostatních stromů. Neznat zákaz zároveň znamená neznat příkaz. Neznat, co je v mém životě hříšné, znamená neznat také to, jak uskutečňovat svůj život, jak dosahovat svého štěstí.

³ Příkladně to ke stromu, který nese plody. To, že ovoce je špatné, není vadou ovoce, ale stromu. Stejně tak problém hřichu nespočívá jen v jednom konkrétním skutku, ale je důsledkem toho, že je „špatný“ způsob života...

Hřích tedy není jen nějakým konkrétním skutkem, který nemá hlubší vztah k mému životu. Hřích je pokračování v jednání prvních lidí, kteří projevují touhu být sami sobě bohem, sami si rozhodovat, co je dobré a co špatné, sami si určovat, jak dosáhnout štěstí. V jakémkoli hříchu se Bůh stává sokem, někým zlým, kdo mi překáží na mé cestě ke štěstí. A to je přeci něco velmi závažného.

„Smrtelný“ hřích

Smrtelný hřích je vědomé a dobrovolné překročení Božího zákona v závažné věci.

Rozdílem u „smrtelného“ hříchu je právě ona závažná věc. Takovéto jednání vede člověka ke smrti, k úplnému odloučení se od Boha. Proto v takovém stavu nemůže člověk přistupovat ke svatému přijímání a měl by co nejdříve jít ke svaté zpovědi.

Svátost smíření

Bůh věděl, že ve své svobodě se člověk bude od něho odklánět. Proto dal člověku možnost prostřednictvím církve přistupovat ke svátosti smíření (ke svaté zpovědi), ve které se člověk může opět navrátit do společenství s Bohem, může se zbavit závaží hříchu, se kterým kráčí.

Z řečeného nám může hlouběji vysvitnout, proč vlastně přistupujeme ke svátosti smíření. Když to řekneme trochu jednoduše, můžeme pak říci, že posledním cílem svátosti smíření není přecíst seznam svých hříchů a dostat rozhřešení, ale uvědomit si svůj žalostný stav a rozhodnout se změnit, obrátit se.

Prostřednictvím zpytování svědomí a vyznání hříchů, totiž rozpoznáním svého bídneho stavu (kdy vidím nejen hřích, ale stav, do kterého mě dostává), se mohu rozhodnout, že tak už dál žít nechci, a chci se vydat na cestu obrácení.

V kontextu obrázku, který sledujeme letošní rok (srov. 0. hodina) vnímáme svátost smíření jako okamžik opětovného obrácení se k Bohu. Cílem svátosti smíření tak skutečně není udělaní tlusté čáry (dosáhnutí rozhřešení a odpuštění), ale naše obrácení. Zřeknutí se hříchu a zaměření svého života k Bohu a k životu.

Je vhodné rovněž zdůraznit, že svátost smíření je slavností, která se SLAVÍ. To chtěl ostatně zdůraznit také Druhý vatikánský koncil, když vložil do slavení svátosti smíření čtení z Písma svatého. Mnoho lidí vnímá tuto svátost jako jakousi hořkou pilulku, kterou je třeba občas spolknout, aby mohli přistoupit k tomu „sladkému“ pokrmu svátosti eucharistie. Takovéto pojetí svátosti smíření je nejen chybné, ale tuto svátost přímo devaluje. Vždyť ve svátosti smíření se setkáváme s tímž milujícím Bohem, jako ve svátosti eucharistie.

Ustanovení svátosti smíření

U svátosti smíření platí to, co jsme si říkali u svátostí obecně. Totiž že mají svou minulost (přeminulost), přítomnost a budoucnost. Hovoříme-li o svátosti smíření, pak můžeme vidět určité „předobrazy“ ve SZ. Nás bude ale především zajímat, co o odpuštění říká sám Ježíš.

V evangeliích můžeme opakovaně číst zprávy o tom, jak Ježíš vystupuje vůči hříšníkům. Ježíš přichází, aby jim zprostředkoval odpuštění.

Ježíš vyprošuje odpuštění těm, kteří ho zabíjejí. Sám opakovaně vyzývá své učedníky, aby odpouštěli (např. Mt 18,21-22). V neposlední řadě jim dává moc odpouštět. Hlavní je zpráva v Janově evangeliu, kde tuto moc dává svým učedníkům zmrtvýchvstalý Kristus (Jan 20,23).

Věci spojené se slavením svátosti smíření

IV. Lateránský koncil, který roku 1215 vyjádřil, že svátostí v církvi je sedm, ohledně svátosti smíření stanovil, že každý křesťan má povinnost k ní přistoupit alespoň jednou za rok, nejlépe před Velikonocemi. Penitent má povinnost vyznat se ze smrtelných hříchů, a to co do druhu, počtu a okolností.

IV. Lateránský koncil rovněž hovoří o zpovědním tajemství. Kněz, ke kterému přistupuji ke svaté zpovědi, je vázán slibem mlčenlivosti – nesmí nikde nikomu říkat, z čeho se kdo zpovídal. Tímto tajemstvím je vázán také každý, kdo vyslechne třeba i část cizí zpovědi (stojím blízko zpovědnice...). Měli bychom si také uvědomovat, že není vhodné otevřeně vytahovat určité věci ze svátosti smíření, protože zpovědník se nemůže „bránit“⁴.

Trojí úřad kněze ve svátosti smíření

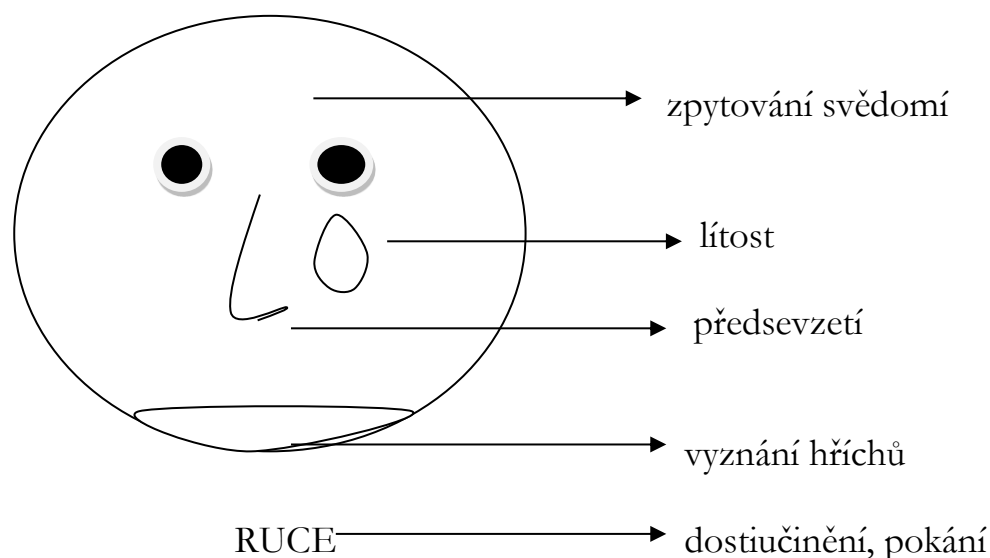
Ve svátosti smíření kněz zastává trojí úřad. Je soudcem, lékařem a mistrem (učitelem).

Svátost smíření probíhá jako soudní proces. Člověk se sám obžalovává (vyznání hříchů). Kněz do tohoto procesu vstupuje jako soudce tím způsobem, že pronáší rozhřešení, v němž odsuzuje hřích a osvobozuje člověka. Kněz je ve svátosti smíření ale také lékařem a mistrem. Proto do svátosti smíření patří také dialog s knězem. Jedná se o dialog, jehož cílem by nemělo být (pokud to není pro naši zatvrzelost nutné) promlouvat nám do duše, ale nabídnout nám pomoc. Jednak pomoc týkající se našeho duchovního uzdravení (lékař), či pomoc týkající se našeho poučení (mistr).

Sám mohu poprosit kněze, aby se k nějaké konkrétní věci, kterou mu předložím, vyjádřil. Kněz se ale může vyjádřit i k jiným věcem. Nevnímejte to negativně, jako kárání, jako výčitku, ale jako pomoc. Kněz mi totiž může pomoci odhalit problém v širším kontextu, může ho lépe vnímat, protože stojí zvenčí, protože ho vnímá v kontextu celého vyznání, případně dlouhodobějšího zpovídaní. Z tohoto pohledu je vhodné najít si a vyhledávat stejného zpovědníka, se kterým mohu postupovat ve svém životě směrem k nebeskému království. Případně by v mém životě měla také být přítomná postava duchovního vůdce (průvodce). Člověka, který mi pomáhá na mé cestě k Bohu.

Pět částí svátosti smíření

Svátost smíření má pět částí: zpytování svědomí, vyznání hříchů, lítost, předsevzetí a dostiučinění.

⁴ Myslí se tím, že bych neměl otevřeně říkat jméno konkrétního zpovědníka a co mi řekl, případně otevírat věci spojené se svátostí smíření před knězem, se kterým jsem svátost slavil.

Zpytování svědomí

Prvním důležitým bodem svátosti smíření je příprava na ni. Měli bychom jí věnovat dostatek času. V této přípravě bych se neměl zaměřovat jen na samotné skutky (ty častokrát vlastně nic moc nevypovídají), ale také na to, o čem tyto skutky skutečně vypovídají. V přípravě bych se měl hlouběji zamýšlet nad svým životem, abych se mohl rozhodnout tento způsob života odmítnout, rozhodnout se pro obrácení.

Není nic špatného na tom, když si přípravu napíšeš na papír. Naopak mi to slouží k tomu, abych nezapomněl nic podstatného, abych nezapomněl něco, co by mě pak mrzelo. Rovněž mi tento papír s přípravou bude sloužit k tomu, že se nemusím stále soustředit na to, co chci ještě říct.

Vyznání hříchů

Ke svátosti smíření nepřistupuji proto, abych knězi oznámil, jak jsem dokonalý, že jsem bez hříchu. Kněz ve zpovědnici ani nesedí proto, že by očekával, že tam k němu takovíto lidé budou chodit. Kněz očekává, že k němu budou chodit lidé, kteří si uvědomují svůj hřích. Proto nemusím mít ze své hříšnosti strach.

Ve vyznání hříchů bychom se neměli bát nazývat věci pravými jmény. Občas se sami děsíme z toho, jak hrozně to zní. Už zde je první důležitá věc – sám si to uvědomím. Navíc to, když to dokáži zformulovat a říci nahlas před někým jiným, znamená, že si to ještě více uvědomím.

Lítost

Ke svátosti smíření je také nutná naše lítost. Cílem naší lítosti má být postavení se před Boha a vyjádření své lítosti nad svým životem. Když nelituji, nechci se polepšit, tak je kněžské rozhrěšení neúčinné. Jinými slovy, svátost nebyla slavena. Zpovědníka tak nelze nikdy obalamutit. Naopak člověka takovéto oklamání vede k tomu, že žije v klamně představě, že slavil svátost smíření a dosáhl odpuštění hříchů.

Předsevzetí

Protože by nás slavení svátosti smíření mělo vést k obrácení, mělo by být přirozenou součástí rovněž předsevzetí. Předsevzetí by mělo být velmi konkrétní a rovněž bych se měl zamýšlet nad tím, jak ho chci konkrétně uvádět v praxi. Předsevzetí typu: „chci se polepšit“ nám příliš neprospěje...

Dostičinění

Nutnou součástí svátosti smíření je také pokání. To má sloužit jako náprava toho špatného, co jsem vykonal, a pak také jako boj s hříchem. Protože je pokání nutné vykonat, dávají kněží častokrát velmi „banální“ pokání. Můžeme ale kněze ubezpečit o tom, že si uvědomujeme závažnost pokání a jeho vykonání, a že prosíme o „obtížnější“ pokání. Sám mohu navrhnout oblast, které by se pokání týkalo. Toto pokání může být spojeno určitým způsobem s naším předsevzetím. Vykonání pokání je ale nutné!!!

Svátost nemocných

Svátost pomazání nemocných je určena starým a nemocným lidem. Jejím smyslem je dovolávat se Boží pomoci a posily. Protože se jedná o uzdravující svátost, vyžaduje se, aby člověk, pokud je to možné, před jejím slavením přistoupil ke svátosti smíření, v níž vyjadřuje svou touhu po obrácení.

„Bůh je jediný obsah, pro který člověk neumí vymyslet formu.“

Pavel Kosorin

Nabízené otázky k snadnějšímu studiu

1. Co je to hřích v kontextu našeho obrázku (0. hodina)?
2. V jakém vztahu je hřích člověka k prvnímu hříchu?
3. Co znamená řecké slovo „hamartia“, které je překládáno termínem „hřích“?
4. Jaká je definice „lehkého“ hříchu?
5. Proč je definice hříchu „zavádějící“?
6. Jaká je definice smrtelného hříchu (těžkého)?
7. Jaký je cíl svátosti smíření?
8. Kdo dává učedníkům moc odpouštět hříchy?
9. Kde můžeme v NZ číst zprávu o tom, že Ježíš dává učedníkům moc odpouštět hříchy?
10. Jak často mám povinnost přistoupit ke svátosti smíření?
11. Z čeho mám povinnost se ve svátosti smíření vyznat?
12. Co je to zpovědní tajemství?
13. Kdo je vázán zpovědním tajemstvím?
14. Jaké tři úřady zastává kněz při slavení svátosti smíření?
15. Jak se kněz ve svátosti smíření projevuje jako soudce?
16. Jak se kněz ve svátosti smíření projevuje jako lékař a mistr?
17. Jakých pět částí má svátost smíření?
18. Komu se uděluje svátost nemocných?
19. Jaký je smysl svátosti pomazání nemocných?
20. Jakým olejem jsou nemocní mazáni?

KOMUNÁLNÍ VOLBY 2022

Letos se budou konat komunální volby do obecních zastupitelstev 23. – 24. září 2022. V Bohdanči je připravena také kandidátka, která se jmenuje Sedm statečných a má vylosované číslo 2. Program této strany je sestaven tak, aby reagoval na problémy v Obci Bohdaneč a okolních částí nás, všech jejích občanů, s citem k tomu, co zde je a co jsme zdědili. Proč se strana jmenuje Sedm statečných? Protože připomínky, kritiku a komentáře, má kdekdo, ale vyjít pak „s kůží na trh“, jak se říká, se už každému nechce. Takže na této kandidátce je sedm statečných spoluobčanů, kteří se rozhodli pro službu Obci a občanům zde. Níže jsou jejich profily, jak si je sepsali. Věříme, že se – Sedmi statečným, zadaří, jejich

program veřejnost osloví a zaujme a jako zastupitelé budou tak moci posunout některé věci dále a jiné vylepšit 😊.

Při volbách můžete své vybrané zástupce, na kandidátní listině označit křížkem, označit můžete až sedm kandidátů, protože volených zástupitelů v Bohdanči je sedm. Označit křížkem můžete také celou kandidátku.

KANDIDÁTKA ČÍSLO 2 V BOHDANČI **SEDM STATEČNÝCH**

1. Soňa Hudecová, 42 let, OSVČ, bez politické příslušnosti
2. Ing. Lenka Štěpánková, 26 let, specialista logistiky, bez politické příslušnosti
3. Bc. Anna Holubová, 57 let, specialista zahraničního obchodu, bez politické příslušnosti
4. Irena Skrovná, 44 let, konstruktérka, bez politické příslušnosti
5. Bc. Veronika Trpišovská, 44 let, učitelka, bez politické příslušnosti
6. Aneta Nováková, 30 let, SAP konzultant, bez politické příslušnosti
7. Ing. Jan Veleta, Dr. h.c., 68 let, podnikatel, penzista, bez politické příslušnosti

Soňa Hudecová

Zdravím, jsem Soňa. Všem známá jako Franclovka. Kdysi jeden muž, jehož jméno začínalo na F. začal něco velkého a já dnes s 6 statečnými lidmi se pokouším o to samé. Nezáleží na velikosti, pokud máte víru, vůli a odvahu. Jsem vesničanka, buranka, domorodkyně z Bohdanče, žena, matka, manželka, dcera, podnikatelka, zahradnice, milovnice koček a psů a veškeré „havěť“, sběratelka veteše.

Neponaučitelná samaritánka a věčná optimistka. Věřím v sílu lidské vůle. To jsem já Soňa

Lenka Štěpánková

Ahoj všem, jsem Lenka rozená Tvrdíková (Bubačka), co nemá strach dát o sobě vědět. Pocházím z konce světa zvané Nová Louka. Charakterizovala bych se pouze šesti slovy: cílevědomá optimistka se smyslem pro humor. Nebojím se nových výzev a vše dělám na maximum.

Anna Holubová

Bohdaneč a okolí je místem, kde trvale žije moje rodina, odkud pochází naši předci, a proto je místem mně blízkým a dobře známým. Dlouhá léta jsem pracovala v nadnárodní auditorské a konzultační společnosti, v právním oddělení a získané zkušenosti, znalosti a kontakty jsem se snažila a stále snažím využít ve prospěch Obce Bohdaneč a svých spoluobčanů.

V minulosti jsem se ve svém volném čase angažovala především pro Farnost Bohdaneč a pomáhala s jejím chodem. Společně s mým otcem jsme se aktivně starali jak o kostel

a jeho údržbu, tak o aktivní život bohdanečské farnosti a její komunity. Byla jsem iniciátorkou a organizátorkou mnoha akcí jak pro děti, tak pro dospělé, například setkávání při různých příležitostech, rukodělné akce, koncerty, výlety, zpívání koled u stromku a další., kterých se účastnili nejen naši bohdanečtí spoluobčané, ale také lidé ze širšího okolí. Vydávala jsem a stále vydávám časopis Zpravodaj.

Před více než sedmi lety se mi podařilo - díky jednání s jistou renomovanou zahradnickou "růžovou školkou" - sehnat do parku kolem bohdanečského kostela více jak 300 kusů růží, které jsme pak společně s některými farníky zasadili a starám se o to, aby dobře rostly a krášlily park.

Více než 10 let jsme spolu s mojí sestrou vedly - domnívám se, že úspěšně - Obecní knihovnu v Bohdanči. Knihovna se díky tomu zařadila mezi aktivní knihovny nejen v našem blízkém okolí, ale také v rámci Středočeského kraje. Pravidelně jsem psala články do knihovnického časopisu, které zviditelňovaly jak Obecní knihovnu Bohdaneč, tak celou naši obec. Završením této knihovnické práce a uvedených aktivit bylo získání ocenění pro nejlepší knihovnici Středočeského kraje, (tzv. Středočeský Kramerius), které jsem obdržela z rukou hejtmanky Středočeského kraje, v roce 2018.

I nadále spolupracuji s bezpečnostním expertem Gen. Ing. Andorem Šándorem a organizačně jsem zabezpečila některé jeho velmi zajímavé a vyhledávané přednášky. Byla jsem dvě volební období zastupitelkou Obce Bohdaneč a brala jsem tento post jako volený zástupce občanů, jako službu občanům. V současnosti opět pracuji v soukromé firmě, kde se věnuji zahraničnímu obchodu a právním záležitostem.

Domnívám se, že zejména v současné době, která je mnohem složitější a těžší, než před lety, je třeba nejen zkušeností, elánu, síly a zdraví, ale také určité ukotvenosti, pokory a citu při práci pro naše spoluobčany a pro zvelebení obce a všech jejích místních částí. Také je třeba tlumit negativní dopady celosvětové krize na nás všechny zde. Měli by tu všichni nalézt opravdový domov, ze kterého se neutíká jinam, případně kam se rodáci rádi vracejí.

Každý jsme obdarováni jinak, jinými schopnostmi, jinými dovednostmi, a také věřím, že s dobrými úmysly a vzájemnou spoluprací nejen mých spolukandidátů, ale i spoluobčanů všechny našich místních částí, se podaří zvládnout mnohé problémy nejen s krizí, ale i úkoly, které nás všechny čekají. Všichni chceme, aby se nám v Bohdanči a ve všech místních částech dobře žilo ☺.

Irena Skrovná

„I světlým zítřkům se jednou bude říkat minulost, tak zkusme všichni, ať to není ohlédnutí do temnot.“

Vstávám a usínám s dětma, co moc miluju, přesto budoucnost nemaluju, něco si namlouvám, v něčem si důvěřuju, milence nestřídám, slzy si zakazuju, nerada se předvádím, prací se prezentuju, život je plný změn, takže se těžko rozhoduju, ale když se do toho dám ničeho nelituju!!!

Veronika Trpišovská

Pocházím z Kutné Hory, ale již patnáct let žiji v obci Bohdaneč se svým manželem Pavlem a třemi dětmi. Nikdy jsem nelitovala, že jsem městské pohodlí vyměnila za náročnější, ale krásnější život na vesnici. Venkovské prostředí se mi zalíbilo natolik, že již šestým rokem působím jako učitelka a zároveň vychovatelka na malotřídní škole v nedalekých Vlastějovicích.

Věřím, že zájmy nás občanů Bohdaneče a přilehlých obcí musí hájit lidé slušní, rozumní, neúplatní, obětaví a nezištně prosazující obecné blaho. Doufám, že nebudu moc troufalá, když řeknu, že taková jsem. Proto kandiduji do obecního zastupitelstva a nabízím spolupráci se všemi našimi občany, abychom hledali tu nejlepší cestu pro spokojený a pohodlný život nás všech.

Aneta Nováková

Žena čerstvých 30 let, dříve Tvrdíková, Bubáková dcera. Momentálně na rodičovské „dovolené“ s 1,5 roku starým synem. Ve volných chvílích, trénuji své mozkové závity jako SAP konzultant. Moje charakteristika: společenská, komunikativní, přemýšlivá, inovátorská. Motto: Neexistuje problém, který by neměl optimální řešení.

Jan Veleta

Po společenských změnách ve společnosti v souvislosti s trvalým bydlením v rodné Bohdanči a prací v zemědělství jsem považoval být pozitivně užitečný i v rozvoji obce. Začínal jsem, hned v prvních volbách, když mi bylo cca 35 let v zastupitelstvu Obce Bohdaneč. Bez jakékoliv praxe a průpravy jsem si odnesl neuvolněného starostu, pak zástupce starosty a zastupitele, což trvalo 20 let, kandidoval jsme 5x. Od začátku jsme se snažili dělat vše pro lidi, zadarmo a ve volném čase, po práci ve výborné kooperaci starosta, zástupce a naopak. Lidé zde v obci, spolupracovali všichni dohromady, jak na kulturních a společenských akcích, tak na různých brigádách, udělalo se hodně práce a obec se dobře rozvíjela, fungovaly různé spolky, rybáři, sokol, farnost Bohdaneč, mateřská školka a další. Ale lidé se sešli i neformálně a neorganizovaně, například u ohně u rybníka, na hřišti atd. Jako zastupitelé jsme pracovali neuvolněně, při a po práci. Ano situace a podmínky se velmi mění. Pro představu moje generace + - zde vychodili základní školu. V začátku odměna neuvolněného funkcionáře činila 300- Kč/ měsíčně, za funkční 4 leté to činilo 14 400 Kč. Dnes je to zákonná odměna 14 000- Kč/ měsíc jistě podloženo produktivitou práce a vytížeností. Cca 1/3 rozpočtu se prolíná do osobních výdajů a nákladů. Postupně po prolínání podnikání, byznysu, vytížeností a jiných starostech občanů se toto postupně vytrácelo s měnícími se i zájmy. Aktivní nezištní spoluobčané jsou opomíjeni nepochopitelnými chováními, snad s čistým svědomím. Protože jsem pracoval v té době po celém okrese, znal se všemi starostmi s nářky, co vše nemají, co jim chybí atd., byl jsem oprávněně hrdý na naši vybavenost naší obce s výrokem skoro vše potřebné ve zboží a službách pro venkov, záleželo jen na občanech. Stejně tak jsem hrdý na dominantu naší obce - kostel v dobré spolupráci s předchozími duchovními správci. Již přes 20 let pracuji nezištně v záchraně

architektonického dědictví národa převážně sakrální stavby a vše související včetně varhan, kde jako amatér si rád na zahraji v rozsahu mnoha míst v republice a jsem nápomocný všude tam, kde je zájem vždy s dobrou spoluprací vlastníka a místně příslušnou obcí téměř po celé republice a dříve i pro zdejší farnost a také pro jiné farnosti po celé republice, tato aktivita ještě trvá.

V poslední době zde není dobrá nálada, společnost je rozkastovaná, je nulová komunikace od Obecního úřadu směrem k lidem, lidé a zejména místní, starousedlíci se odsunují na druhou kolej a preferují se nově příchozí. Jako obec máme nejvyšší koeficient na daň z nemovitosti - zatímco v jiných obcích stejně velkých mají číslo jedna, což je daň nižší, u nás máme číslo 2, což je daň, kterou mají větší města, jako je Čáslav, Kutná Hora atd. / celkem 5 na okrese / Z jednání zastupitelstva jsou špatné a nesrozumitelné zápisy, takže lidé neví, co se probíralo a o čem se hlasovalo a protože tam nikdo nechodí a výsledkem 0 a jsou svolávána ve velmi nevhodnou dobu. Nevratným způsobem se likvidují zažité a letité věci, sokol, lékařka, farnost, rybáři atd.

Kandiduji, protože jsem ochotný pomoci, když bude třeba jak radou, tak konkrétní pomocí lidem, kteří začínají jako já před léty a nadále mi není lhostejný další vývoj a rozvoj obce Bohdaneč.

PROGRAM kandidátů

- Snížení daňového koeficientu a neplatit vyšší daně, než v jiných obcích
- Renovace veřejného osvětlení s využitím nových technologií (led lampy a solární lampy) ve všech částech obce a přilehlých míst
- Vrátit do Bohdanče praktického lékaře
- Dopravní obslužnost zajistit dobrou návaznost dopravních spojů a spojů pro děti a komunikovat s dopravci
- „Rozhledna“ Co s ní? Řešení opravy rozhledny s co nejmenší zátěží a dopadem na občany
- Smysluplné využití prostoru v bývalé školce například pro obnovení školky, nebo dětské skupiny, jako v jiných obcích, oprava dětského hřiště u křížku
- Zlepšení dopravní bezpečnosti v obci výstavbou chodníků na frekventovaných místech pozemních komunikací a omezení rychlosti v obci
- V přilehlých místech a vesnicích Bohdanče, zajišťovat pravidelně a průběžně opravy a údržby
- Zachování cen pro stočné v části obce, které nejsou připojené na kanalizaci a kontroly vývozu
- Vyčištění dešťové kanalizace
- Zkulturnění obyčejného života v obci – vrátit zpátky odpadkové koše, vývěsky - - plakátovací plochy, jako byly dříve a zlepšit péči o zeleň, hřbitov a staré stromy
- Oživit znovu akce v kostele v souvislosti s duchovním životem a navázat na bohatý duchově – kulturní život, který zde nedávno fungoval

- Kulturní akce připravovat pro všechny věkové skupiny, tak jako jinde
- Zlepšit komunikaci Obecního úřadu a veřejnosti
- Proč to společně nezkusit my všichni z Bohdanče, Prostřední Vsi, Kotoučova, Šlechtína, Řeplic, Nové Louky a Dvorecka, Sáhů?

Nabízené odpovědi k snadnějšímu studiu

1. Odklonění se od Boha, opětovné otočení se k němu zády.
2. Je to vlastně v jistém slova smyslu opakování rozhodnutí prvních lidí. I když toto rozhodnutí s sebou nenese tak závažné důsledky.
3. Minout cíl.
4. Vědomé a dobrovolné překročení Božího zákona.
5. Protože omezuje hřích na nějaký skutek (není v ní vyjádřeno narušení vztahu, či že se jedná o něco hlubšího), činí z něj jen nějakou „položku“, či nás vede k vnímání lidského života jako usilování o „bezhríšnost“.
6. Vědomé a dobrovolné překročení Božího zákona v závažné věci.
7. Obrácení člověka.
8. Zmrtvýchvstalý Kristus.
9. Jan 20,23.
10. Jednou za rok, nejlépe před Velikonocemi. Je vhodné přistoupit také co nejdříve po té, co vykonám smrtelný hřích.
11. Ze smrtelných hříchů, a to co do druhu, počtu a okolností. Z „lehkých“ hříchů se vyznávat doporučuje.
12. Nemožnost vyzradit to, co bylo řečeno u svátosti smíření.
13. Kněz a každý, kdo vyslechl třeba jen část svaté zpovědi někoho druhého. Je vhodné pamatovat na to, že by měl zpovědní tajemství zachovávat i penitent, protože kněz se nemůže „bránit“.
14. Je soudcem, lékařem a mistrem.
15. Uděluje rozhřešení – odsuzuje hřích a osvobozuje člověka.
16. Vede s člověkem dialog, v němž chce člověku pomoci v uzdravení, respektive ho poučit.
17. Zpytování svědomí, vyznání hříchu, lítost, předsevzetí, dostiučinění.
18. Nemocným a starým lidem.
19. Vyprošení Boží pomoci a posily.
20. Olejem nemocných.

„Člověk by měl žít jako vietnamský obchodník – ráno svůj stánek postavit, večer jej složit a mezitím přemýšlet kde stojím a proč.“

Pavel Kosorin - Citáty

Kapitoly z Liturgiky 13.
Znamení zbožnosti – k symbolice
bohoslužebných předmětů
Monstrance

Bůh, tak jak ho poznávají židé a křesťané, je Bohem, který stojí za stvořením viditelného i neviditelného světa, je stvořitelem veškerého vesmíru. Je ale také oddělený od svého stvoření. Nelze ho pochopit, zachytit obrazem či jakkoliv obsáhnout, nelze ho ani spoutat do lidských slov nebo představ. Nelze ho pojmenovat...A právě proto má v srdci každého člověka místo veliká touha vidět Boha tváří tvář. Podle biblického chápání člověk ztratil vzácné privilegium důvěrného bezprostředního patření na Boží tvář v okamžiku, kdy se svobodně rozhodl dát sám sebe na místo, které však patřilo Bohu. V ten okamžik vstoupil do lidského života trvalý strach z jeho spravedlivého hněvu, důsledek Boží žárlivosti, která se nesnese s hříchem. Lidskou touhu znovu patřit na Boha však nic z toho ne-uměnilo.

V duchovních peripetiích vyvoleného národa jsou zajímavé okamžiky, kdy zdánlivě vzdálený Bůh z lásky k člověku prolomil i toto nepsané tabu a přiblížil se člověku tak blízko, že ho téměř mohl spatřit. „Dovol mi spatřit tvou slávu,“ žádá patriarcha Mojžíš Hospodina ve chvíli, kdy se utišil jeho hněv, jenž byl reakcí na lidem uctívanou modlu odlitou ze zlata do podoby telete. Boží odpověď je jasná: „Všechna má dobrota přejde před tebou...nemůžeš však spatřit mou tvář, neboť člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naživu“ (Ex 33, 18-20). Ano, člověk se nemůže přímo setkat s Bohem a zůstat živý. Či jinak: zahlédne-li alespoň něco z Božích tajemství, nemůže už nadále žít stejně jako předtím. „Věřu, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, spasitel...“ vyznal se později Izaiáš (45,15). Podobně jako mnozí před ním i po něm si ale zároveň uvědomuje, že tu nejde o nečinnost nebo nezájem, ale obrovskou sílu milosti, která se teprve v budoucnu v plnosti projeví. **Boha vidí ti, jejichž oči duše jsou otevřené...**

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (J 1,14). V tu chvíli se zcela změnil svět. Bůh poodhalil roušku tajemství a sestoupil na zem. Stal se v Kristu viditelným. Během svého pozemského života chystá Ježíš své učeníky na to, co bude. Dává nový smysl všem ustanovením posvátného zákona, ale hlavně učí zcela novému a důvěrnému vztahu k nebeskému Otci. „Kdo vidí mne, vidí Otce,“ říká Ježíš v Janově evangeliu (14,9; 12,45). Nejvyšším důkazem Ježíšovy lásky je ale jeho obět' na kříži, která zlomila pouta starého nepřítele a otevřela nám cestu ke zcela novým zaslíbením. Ještě předtím však ustanovil novou svátost – eucharistii, kterou od nynějška mají jeho následovníci slavit „dokud nepřijde“. A tak se stalo. Eucharistie se stala vrcholem a zdrojem všech ostatních svátostí, pravým středem lidského člověka. Velmi brzy se vytvořil zvyk uchovávat část posvěceného chleba na důstojném místě v kostele pro potřeby nemocných a hlavně umírajících. Zbožný lid si hned zvykl přicházet, aby tu v tichosti mohl rozjímat o velikosti Božích darů a zvláště o tajemství jeho přebývání ve svátosti eucharistie.

Úcta k Pánovu odkazu a zvláště k tajemství jeho přebývání mezi námi pod způsoby chleba a vína musí být živena Písmem svatým. Tato samozřejmá pravda však, jakoby přestala

PhDr. Radek Martínek, Ph.D.

Vystudoval dějiny výtvarného umění na Univerzitě Palackého v Olomouci, nyní působí jako kaplan v Pardubicích, kde má na starosti i péči o vysokoškolské studenty. Dlouhodobě se věnuje ochraně církevních památek, především liturgických předmětů. Vyučuje liturgiku na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové.

ve středověku na čas existovat. S rychlostí, s jakou se otevíralo křesťanství novým kulturám, ale zároveň vždy nepřicházelo i hluboké porozumění tomu tajemství, které musí být formováno biblickými texty, ať už starozákonními předobrazy nebo jejich naplněními

v Kristu s následnou apoštolskou reflexí. Zkrátka středověký člověk sice po eucharistii toužil, ale zároveň se ji bál přijímat! Snad za to může postupný vznik moderních evropských jazyků z latiny, který vzdálil běžného člověka od znalosti svatých textů. Mezi soudobými církevními autoritami totiž panovala obava, aby při případném překladu do národního jazyka neutrpěla celistvost posvátného podání. Lidský cit

a srdce však musí formovat a živit i poznání rozumové, vždyť Bůh stvořil oboje jako dobré. Středo-věký člověk z přehnaně velké úcty přestal eucharistii přijímat. Jakoby zapomněl, že Kristus nepřichází povolát spravedlivé, ale hříšníky. Hlad zakusit Tajemství však trval dál... Člověk chtěl eucharistii alespoň vidět. Díky lidové zbožnosti se zrodila monstrance, onen pře-krásný bohoslužebný předmět, ve kterém na dále skrytý lidským pohledům měl Kristus pod způsobou chleba přebývat, aby se zbožný lid v adoraci mohl klanět i po skončení bohoslužebného slavení. Zpočátku se jí říkalo ostensorium. Proměněná hostie byla upevněna do pozlaceného skřipce a ukryta pod skleněným válcem, aby přítomný lid mohl prodloužit a více prorozjímat okamžik proměňování, tedy okamžiku, kdy se všichni přítomní slovy kněze pronášejícího modlitbu nad chlebem a vínem znovu noří do okamžiku Kristova veliko-nočního odkazu a kalvárské výkupné oběti. V adoraci si člověk zcela zřetelně může uvědomit ono pouto, které existuje mezi slavením památky oběti Páně a jeho stá-lou přítomností v posvěcených způsobách.

Na cestě za Kristem

V eucharistických průvodech, v jejichž čele je knězem nesena monstrance s vloženou posvěcenou hostií, je více než jen symbolicky vyjádřena realita naší existence v tomto světě: jsme pravým Božím lidem, který odhod-laně kráčí za svým Pánem, který nám dal mnohá zaslíbení, ale především je oním Emanuelem, tj. Bohem s námi. Jsme na hraně věčnosti, na místě, kde se spojují nebesa se zemí a viditelné s neviditelným. Ve víře hledíme na proměněný chléb a uvědomujeme si velikost Božích darů a naplněná zaslíbení dávných praotců. „Nyní vidíme v náznaku, jakoby v zrcadle, ale jednou uvidíme cele. Uvidíme Boha tak, jak je!“ (srov. 1 Kor).

Eucharistický průvod nebo adorace v kostele se obvykle zakončuje požehnáním Nejsvětější svátostí. Od středověku se objevil chvályhodný zvyk, aby si i kněz zahalil ruce zvláštním pruhem látky – velem na požehnání, aby lépe vynikl rozměr Tajemství, které člověk nemůže fyzicky ani tělesně uchopit, jedině však skrze víru. Zahalené ruce připomínají

knězi nutnost neustálého obrácení a očist'ování a zároveň i to, že je pouhým služebníkem a nikoliv pánem. Svátostné požehnání není zvláštní formou zbožnosti, ale pouze krásným vyvrcholením intimního setkání v tichosti uprostřed tohoto neklidného světa.

Monstrance má být pravým klenotem, ozdobená nejenom vzácností použitého materiálu, ale stejně tak umem a dovedností lidského ducha a rukou. Na uměleckém ztvárnění zvláště zřetelně vidíme, že každý talent je milostivým Božím darem, který se nejlépe rozvine, je-li dán do služby Nejvyššího, kterého smí oslavovat. Je-li do monstrance vložena proměněná hostie, pak v sobě celek odráží celý svět, jehož lesk a vnější krása dostává smysl, směřuje-li ke svému cíli, k Pánu, který se zatím ukrývá z lásky k nám za způsobu chleba. Je to veliké tajemství, ale není neproniknutelné. Vyžaduje neustálé očist'ování, protože pouze ti, jejichž srdce je čisté, uvidí Boha a budou blahoslavení (srov. Mt 5,8). „Čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchová se čistý, jako on je čistý“ (1 Jan 3,3). (IKD 7-8/2013)

P. Radek Martinek

P. Radek Martinek

STROM ROKU

Je to anketa, která se zaměřuje na staré a zajímavé stromy v naší krajině a samozřejmě i na ty, kteří se o ně starají. Také v našem kraji je plno starých stromů, většinou jsou to lípy, často chráněné státem. Dále cituji z webových stránek této ankety:

„Borovice, jabloň, lípa. Stromy tak rozdílné a přeci mají něco společného – své lidi. Ty, kteří je obdivují, pečují o ně a vynesli je na stupínek pro vítěze v anketě Strom roku. Máte-

li ve svém okolí a srdci svého stromového favorita, můžete ho přihlásit právě teď. Anketou Strom roku chceme podpořit aktivní lidi v péči o stromy v jejich okolí a představit veřejnosti zajímavé stromy s jejich příběhy. „Mezi dvanáctkou soutěžících letos najdeme hned čtyři ovocné stromy – Bartákovu třešň z Hostěnic u Brna a tři hrušně: Prajzovskou hrušku z Hostišové na Zlínsku, Hrušň hniličku z Drásova u Příbrami a Sousedskou hrušku z Kralic nad Oslavou. Proti nim soutěží tři lípy: nejstarší a zároveň nejmohutnější strom letošní soutěže – 475letá Bratrská lípa z Kunvaldu s obvodem více jak 9 metrů; v pořadí druhý stromový senior: 275letá Vorařská lípa z Rychnovska; a na opačném pólu teprve 86letá Lípa osudu z Chvalkovic na Hané. Finálový tucet doplňuje Majestátní dub pod Šumnou rostoucí na Chomutovsku, Jinan na brněnském Mendlově náměstí, javor z Komni přezdívaný Tajemný hradní pán, Popovská bříza ze zaniklé obce na Jáchymovsku a Javor babyka v Ústí nad Orlicí. Během hlasování ale nehraje až takovou roli vzhled nebo stáří stromu, ale síla místní komunity, která za svým favoritem stojí,“ *A.H.*

Krátce....

- ☼ další číslo našeho Zpravodaje vyjde na podzim, časopis vychází 4x do roka, je neprodejný, nová čísla naleznete u Anny Holubové
- ☼ náklady na výtisk jednoho čísla činí, asi 20 korun a jeho znění bude rovněž k nahlédnutí, případně ke stažení, na webových stránkách, pokud budou mít o časopis zájem další čtenáři – odkažte je na Annu Holubovou
- ☼ články, náměty, příspěvky, připomínky, v jakékoli podobě jsou vítány
- ☼ všechna čísla doposud vydaných Zpravodajů, vydávaných do léta, roku 2017, pod Farností Bohdaneč, jsou uložena na webových stránkách Farnosti Bohdaneč: www.farnostbohdanec.estranky.cz;

SVÁTKY POUTĚ A POSVÍCENÍ ČERVENEC - ZÁŘÍ 2022

Červenec

3.7.	Svátek svatého Tomáše - apoštola
5.7.	Slavnost svatých Cyrila a Metoděje - věrozvěstů
13.7.	Svátek svaté Markéty – pouť v Tasicích, 17. 7. v neděli - oslava
17.7.	Slavnost Nejsvětějšího Vykupitele, oslava v nejbližší neděli
25.7.	Svátek sv. Jakuba - apoštola
26.7.	Svátek sv. Anny

Srpen

6.8.	Svátek Proměnění Páně
15.8.	Nanebevzetí Panny Marie
24.8.	Svátek svatého Bartoloměje - apoštola
29.8.	Památka umučení sv. Jana Křtitele

Září

8.9.	Svátek narození Panny Marie
20.9.	Svátek svatého Matouše, apoštola a evangelisty – posvícení ve Vickovicích a v Michalovicích (nejbližší 18.9.)
28.9.	Slavnost svatého Václava (28.9.)

A.H. 2022

POŘAD BOHOSLUŽEB V CHRÁMU ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
V BOHDANČI, TŘEBĚTÍNĚ A MICHALOVICÍCH

Neděle	8.00 Mše svatá	Bohdaneč
Podle ohlášek v kostele v Bohdanči a na vývěskách - Třebětín		
Podle ohlášek v kostele v Bohdanči a na vývěskách - Michalovice		

Informační letáček Bohdanče a okolí

články a příspěvky vítány

vychází nepravidelně, 4x do roka, za drobné chyby se omlouváme

Redakční rada: Bc. Anna Holubová, Jaromír Vlček a další externí dopisovatelé
příspěvků a článků **Kontakt:** aniholubova@seznam.cz